

3 BÖNDAGEN 1858 OTTESÅNG [parallell predikan]

<sida1>

Tredje Bönedagen 1858.

Ottesångs Text. Micha 7:19. Herren skall ännu förbarma sig öfver oss, slå våra missgerningar neder, och kasta våra <sida2> Synder i Haf[-]sens djup. vår up[p]lästa Heliga Text innehåller sådana tale[-]sätt som icke äro brukli[-]ga i våra dagar. Profeten <sida3> Micha bruka[r] på flere ställen i sin skrift ovanliga talesätt, på hvilka man nu för tiden <sida4> skulle stöta sig. Antingen hade han med flit valt sådana underli[-]ga talesätt för att utmärka sig framför andra, eller också brydde han sig icke om, att hålla vackra och <sida5> granna [och överstrykt ord] tal, som mest behaga mäng[-]den, utan talade rätt fram, som orden föllo sig. Han hade på Guds befallning förutsagt de straffdomar, som <sida6> skulle drabba det ogudaktiga folket. han hade visat dem det förskräckliga elände <sida7> som skulle komma öfver dem för deras ogudaktiga lefver[-]ne; men det ogudaktiga folket tyckte icke om såda[-]na straffpredik<sida8>ningar, emedan det trodde sig hafva lefvat anständ[-]igt, när de lefde som andra verlds men[-]niskor, uti grann[-]låt, högfärd, otuckt och dryckenskap, dans och spel jämte andra syndiga nöjen[,] hvilka den <sida9> säkra verlds[-]hopen icke anser för nå[-]gon synd. Naturligtvis skedde allt detta, på anständigt och hederligt sätt. Man drack och höll sig lustiger. Man föraktade Guds ord och slängde boken <sida10> under bänken[,] Bren[n]vinsflaskan och kortleken på bordet[,] den [som] drack mest och svor duktigt[,] han var den största hjälten i trona. Om någon af Profeterna ville bestraffa detta ogudaktiga lefverne så hettes det, att Profeterna tala[-]de i vädret, och att de icke hade Guds ord. <sida11> Då profeterna förkunnade dem Guds straff, då svarade somliga[:] Herren hafver icke det sagt. Profeten Micha var också en af sin tid föraktad och hatad botpredikant, men det ogudaktiga folket ville icke höra honom. Folket trodde icke att Herren måste straffa dem, när Profeten förkun<sida12>nade Guds straff[-]domar, så föraktade det ogudaktiga folket såda[-]na hotelser och sade: så illa går det icke med oss: det[-]ta onda må kom[-]ma öfver Profeter[-]na sjelfva.

Nu hade Profeten förkunnat Guds straff öfver detta ogudaktiga slägte; men han hoppas <sida13> dock att Gud skulle förbarma sig öfver de få själar, som sluppo undan med lif och därför säger han: Herren skall kasta våra synder i Hafsens djup. Hegningarne trodde, att ingen menniska kunde få samvets frid i evigheten innan hon drukit ur glömskans flod. Menniskan <sida14> skulle genom denna dryck, glömma allt, hvad hon älskat i verlden[.] Men denna glömskans flod finnes icke mera till, sedan Christendomen kommit i verlden. Nu måste menniskan minnas allt hvad hon tänkt[,] talat och gjort: hon måste hafva hela sitt jordiska lif i friskt minne när han kommer <sida15> till Evigheten. Abraham säger till den rika mannen: kom ihåg, att du har njutit ditt goda medan du lefde. Och hvad var det för godt, som han hade njutit? Jo: granna kläder och kräselig mat och det goda vinet icke till förgätandes: ty den rika mannen trodde icke att [det] fanns något pinorum. <sida16> därför trodde han det vara bäst att taga det säkra för det osäkra, att lefv[a] väl här i tiden, att köpa granna kläder, att äta god mat[,] att dricka söta viner och hafva roligt och roa sig <sida17> Nu måste

3 BÖNDAGEN 1858 OTTESÅNG [parallell predikan]

han sakna allt detta goda i Evigheten. och denna saknad är redan i sig sjelf en plåga; men ännu värre blir denna plåga när han måste minnas, huru mycket godt han njutit i verlden; Nu har han måst lemna allt, hvad han <sid18> här i verlden älskade. der äro nu hans granna kläder, der äro hans kräseliga rätter, där står nu vin[-]flaskan, men han sjelf får ingenting njuta deraf. han får icke så mycket som en droppe vatten att läska sin tunga. Och just deruti består nu förbannelsen att han i evigheten <sid19> måste sitt högsta goda sakna, om han kunde glömma allt detta vore det ändå drägligare för honom, men nu heter det: kom ihåg, att du fick njuta ditt högsta goda i verlden. Hvad således de visaste hed[-]ningar fundera[-]de om ett lif efter detta, kan således vara på sätt och vis sannt <sid20> att menniskan icke kan få samvets frid i Evigheten, innan hon glömt hela sitt jordiska lif, med alla dess fröjder och lustar [luster?]. men nu är det icke så, nu måste den naturliga menniskan komma ihåg allt, hvad hon gjort, tänkt och talat; hon kan icke glömma sina dårskaper, sin flärd, sin fåfänga; hon kan icke glömma sin hög<sid21>färd, sin grannlåt och sina syndiga förlustelser. Hvar och en som blir vä[c]kt, får se, att allt detta är synd, och styggelse inför Gud. Men just därför måste den ångerfulle och botfärdige önska, att alla hans synder vore kastade i Hafsens djup och denna tanke <sid22> sväfvade i Profeten Michas hjeta när han skrev dessa ord, som finnes <sid23> up[p]tecknade i dagens Text. Herren skall kasta alla våra synder i Hafsens djup. Detta skedde dock icke för än christendomen började in[-]tränga i Folkets hjertan; I från den <sid24> tid, då Lärjungarne började gråta och jemra sig, intill Pingest<sid25>dagen kastade Herren deras synder i hafsens djup! Lärjungarne fingo första gången smaka en andelig glädje, om Påskdagen, och denna glädje fullkomnades om Pingest<sid26>dagen. Då fingo Lärjungarne den saliga öfvertygelsen, att alla de[-]ras synder voro kastade i Hafsens djup. men den blinda verlds[-]hopen gjorde gäck af dem och sade: desse äro fulle af sött vin. Men [det] dröjde icke länge, innan många fingo stygn i [ett överstrykt ord] sina hjertan af Petri Predikan[;] och dessa blefvo <sid27> omvände till christendomen. Men den lefvan[-]de christendomen blef genast i sin början föraktad och hatad af verlden. Den blinda hopen kunde icke tåla detta ohyggliga svärmeri. De öfver[-]sta Presterna, de skriftlärdade och Farise[e]r började förfölja de christna med den verldsliga Lagens magt. Detta har skett allestädes hvars sanna christna funnits <sid28> Emedan den sanna christendomen har uppenbarat sig som ett ohyggligt svär[-]meri; som borde utrotas med Eld och svärd <sid29> Finns här någon själ som önskar och beder, att hans synder må blifva kastade i Hafsens djup? Ingen utom de få själar, hvilkas Samveten äro [några överstrykta tecken] af synder betungade. de få själar, som känna att synden och djefvulen vill sänka dem i Hafsens djup, Endast så[-]dane betungade själar kunna få tröst af dessa nådelöften att Herren skall kasta deras synder i hafsens djup - - - [konceptet slutar här. Slutdelen antingen förkommit eller aldrig blivt skriven]